

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοσόν μετρούντες χρόνον
έδρευομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' ένακόσ' άκόμα,
έλοι την' Ανόρθωσι δάχουνε' στο στόμα.

Μάη δεκαενέα,
Βουλή μάς ήλθε νέα.

Πούτος χίλια διακόσα κι' όκτω,
πανηγύρι Στρατού τραντακτό.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφερόουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ζήτα όμως μέρη— δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματζ «Ρωμικού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει

Κι' ό Φασουλής ό χάμας
είς του Στρατού τας μάχας.

Φ.— Άκτις ήλιού, βλέφαρον χρυσής ήμέρας, πάλιν
έφάνη προς τον Ισημνόν
των Έπταπόλιων των κλεινών,
κι' Έλληνικού στατεύματος έφώτισε την πάλην.

Έφώτισ' ένθουσιασμούς
πολλών άνδρών άλκιμών,
έφώτισε καταυλιμούς
μεραρχιδών μαχημών.

Έφώτισε στρατεύματα
όπεικοντα' στα νεύματα
μεγάλης πειθαρχίας.

Έφώτισε πεζούς κι' ίππεις
μέ την ρωμαϊκήν άστραπήν,
και πυροβολαρχίας.

Έφώτισε και τώρα της Δίρκης έσρα
και διαγωγή νερά,
έφώτισε και σάκκουκς και τούσις καρβάναις,
έφώτισε πολλούς
όπλίτας σφαιρηλούς,
πού' τρώγανε γαλέταις, άλλα και κουραμάταις.

Έφώτισε γαϊδούρια
και μούλους άργαλέους,
έφώτισε παγούρα
και τούσις διψαλέους.

Έφώτισε και στρατηγούς μέ πύρινας ματιας,
πούσπιναν μέ τή φούκα των από της ρεμματιας
τρεχάμενα νερά
κρύα και καθαρά.

Μάρ, τό δέμα σας ταχύ,
μέ τους κρότους των μαχιμών
ές άφρονισθόν ήχοι
πεδιάδων παντηρήμων.

Κι' είδε τότε κάθε γόδος στρατοπέδων άνοικτός
νά πηγαίνουν προς άνάγκην στρατιώται κι' άρμηγοί
μέ τον δίσκον της ήμέρας και μέ τάστρα της νυκτός,
και πλουσιώς έλιπάνθη χέρσων πεδιάδων γή.

Όμως είδε κι' Έυρωπαϊούς άκολουθούς μετά τούτων
νά πηγαίνουν προς νερού των,
κι' ένα κι' άλλο χέρσον μέρος
νά λιπαίνουν έλευθέρως.

Άκτις και τώρα φλέγοντος ήλιού
έφώτισε την γήν του Βασιλείου,
που λιπασμάτων πλούτος δέν της λείπει.

Έφώτισε πατρίδος δορυφόρους,
που δάινουν προς πορείας όκατώρους
γεροι κι' άκαμαντύποδες σαν ίπποι.

Έφώτισε στρατεύματος ψυχήν
μέ τήσιν θαυμασίαν άνοχόν,
όπου την έγκωμιας μεγάλης
και τής διοργανώσεως ό Πάλλας.

Έφώτισε γενναία παλληκάρια,
όπου δέν τά τρομάζουν ήλιόσεις,
και μήτε δνάλουν ρόζους στα ποδάρια
μέ δρόμους δυνατούς και παρελάσεις.

Τῶν ὅπλων καὶ τοῦ σάκου των τὸ βάρος
σὺν πούπουλο τὸ σήκωναν' στοὺς ὤμους,
καὶ δάφνας ἐσορπιζόντο' στοὺς δρόμους
γὰρ τοῦ Στρατοῦ τὸ σφρίγος καὶ τὸ θάρρος.

Καὶ βρυγθῆνός ἀντήχῃσ' Ἐγκελάδων
κί' ἐτρόμαξε κί' ἡ μούλα κί' ἡ φοράδα,
καὶ Νύμφαι τῶν πηγῶν καὶ τῶν κοιλάδων
ἐμελπαν τοῦ Στρατοῦ τὴν ποδάρδα.

Κί' ὁ πρῶτος μαχητὴς κί' ὁ τελευταῖος
ἐνόμιζες πῶς ἦτο σιδηρός,
κί' ἀνέστη τῶν πολέμων ὁ Τυρτατός
καὶ νέους ἐκελάδει φλογερούς.

Παροξυσμὸς στρατευμάτων καὶ σάλος,
κί' ὁ Πίνδαρος τῆς Θήβας ὁ μέγας
ὄνους ἀνακίφρομυγας κί' ἐκεῖνος
στὸν μαχητῶν ἀπέστειλε τὸ σῆμα,
μὰ θάκερα καλλίτερα νὰ στέλλῃ
κανένα γιὰ τὸ Στράτευμα καρβέλι.

Ναὶ μὲν καὶ μὲ τοὺς ὄνους παρευθὸς
γορταίνει καὶ τόνυεται καθεῖς.
Μπορεῖ καὶ μὲ πεινάς νὰ χορτάσῃ,
κί' ὁ Πίνδαρος ἐμπνεύσει προκαλεῖ,
ἀλλ' ὄμως εἰς τοιαύτας περιστάσεις
ἀξίξ' ἢ κουραμένα πῶς πολὺ.

Ναὶ μὲν ἐνθουσιάζεσαι θεβαῖος
ὅταν σὲ ψάλλῃ Πίνδαρος Θεβαῖος,
καὶ κίνδυνον κανένα δὲν ψηφῆς...

Λισθάνεσαι θερμῆν φιλοπατριαν,
ἀλλὰ μετὰ μακρῶν ὀδοιποριῶν
θέλεις καὶ κατὶ πρόχειρον νὰ φῆς.

Ψυπῶν με τῶσους κτύπους κί' ὁ τῶν Θεῶν Οἰδίπους.

Ἠλίω φλέγοντος ἀκτῆς
ἐρώτισε καὶ τώρα
τῆς στρατιᾶς τῆς ἐκλεκτῆς
πυρὰ κεραυνοφόρα.

Κί' ὅπως ἐρώτισε ποτὲ πάλιν ἀδελφοκτόνον
τῶν παναρχαίων χροῦσαν,
οὕτω καὶ νῦν ἐρώτισε πολέμους κατ' ἄλλ' ἄλων
μονάδων ὁμοφύλων.

Μὲ τῆς μεγάλης Στρατιᾶς ἐξόπνησε τοὺς κτύπους
κί' ὁ Βασιλεὺς Οἰδίπους,
κί' εἶπε στὴν Ἀντιγόνη τουτὶ τρόμος καὶ τί φρίκη!..
πρὸς τί τοσοῦτος πάταγος; μὴ μάχεται καὶ τώρα
ὁ φοβερός Ἐτρεοκλῆς μετὰ τοῦ Πολυνεΐκη,
καὶ συνταράσσεται δεινῶς ἡ τῶν Θεβαίων χώρα;

Καὶ' στοὺς Θεοὺς ὁμιλεῖ:
ὦ τέκνα Κάδμου προσφιλή,
εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί τοῦτο νὰ σημαίνει;
πρὸς τί μὲ κλάδους ἐργεσθε καὶ νῦν ἐξοστειμένοι;
πρὸς τί παντοῦ κκταυλισμαὶ τοσοῦτων στρατευμάτων;
πρὸς τί τὰ θυμιάματα κί' ἡ κρίσα τῶν κρέατων;

Ἴδ' ἐτ' ἰδῶ τὸ λείψανον μιᾶς μοίρας χειρὸς κάκου,
κί' εἰπῆτε, τέκνα, φανερά
μῆπως καμμία συμφορὰ
ἐπαπειλεῖ καὶ σήμερον τὸν οἶκον τοῦ Λαβδάκου.

Τί τὸ μέγα γεγονός,
ποῦ κί' ὁ θεὸς Ἰσμηνός
ἐξ αἰμάτων κοκκινίζει;

Πῶς κί' ἡ λύρα τοῦ Ταλλάρου,
νέου τῶν Θεῶν Πινδάρου,
ἐμβατήριον τόνιζε;

Τί κακὸν μαστίζει νέον
τὴν πατρίδα τοῦ Κυρέλλου,
τῶν διδύμων Καταναίων,
τοῦ Κοκουούλα, τοῦ Μπέλλου;

Κί' εἶπεν ὁ μάντις ὁ τυρλός, ὁ Τειρεσίας ἦτοί,
πρὸς τὸν τυρλὸν Οἰδίποδα, ποῦ μὲ τοὺς βρόντους φρίττει:
Εἶσαι τυρλὸς τὰ τ' ὄματα, τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν,
καὶ δὲν κυττῆς καὶ δὲν ἀκοῦς τί στρατιαὶ περνοῦν.

Καὶ τώρα, δύστηνη τυρλή, στρατὸς ἐξ ὁμοφύλων
ἐπέχεται σὺν τοῦς Ἐπτά κατὰ τῶν Ἐπταπόλων.
Ἄλλ' ὄμως τοῦτους τοὺς στρατοὺς μὲ δάφνα κλαδίᾳ
τοὺς δεχονται περιχαρῆ τῆς Θήβας τὰ παιδιά,
γιατὶ πολέμους ἐρχονται νὰ κάνουν' στὰ ψέμματα,
χωρὶς τὸν θεὸν Ἰσμηνὸν νὰ κηλιδώσουν μ' αἵματα,

Γὰρ τοῦτο γλέντια καὶ χοροί,
γι' αὐτὸ πολῖται ζωηροί
κάνουν μ' αὐτοὺς παρὰ,
κί' ὅλοι περνοῦν ὄρατα.

Γι' αὐτὸ χαρισμένος ἦχει
ὁ κόσμος; κί' ἀλλάζει,
κί' ἂν πέφτουν βόλβα σὺν βροχῇ
καὶ μπόμπαις σὺν χαλάξῃ,
κανένας δὲν ἀνησυχεῖ,
καὶ χρώμα δὲν ἀλλάζει.

Ἄλλὰ καὶ σὺ λησμήνησε τὰ δάσανά σου κί' ἄστα,
κί' ἀνάβλεψε πρὸς τὸ παρὸν, ἀόματὰ δυνάστα,
νὰ δῆς τριγύρω στρατιάς, ποῦ θὰ τὰς στέφῃ νίκη,
νὰ δῆς τὸν Μέραρχο Δαγκληῆ κί' ὄχι τὸν Πολυνεΐκη.

Τοιοῦτος λόγους πρὸς αὐτὸν ὁ μάντις εἶπε τότε,
κί' ῥωμαλεοὶ κί' εὐρωστοὶ προβάλλουν στρατιώται,
κί' ἦτο λαμπρῶν ἀσκήσεων πανήγυρις μεγάλη,
κί' ἀνέβλεψε κί' ὁ Βασιλεὺς — ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων —
καὶ τῆς διοργανώσεως παρήλασαν οἱ Ἕλληλοι
ἐμπρὸς εἰς τὸν Οἰδίποδα μὲ πλῆθος στρατευμάτων.

Ἄρῃς ἐρχεται μὲ φόρα,
πόλεμος θ' ἀνάψῃ τώρα,
καθεὸς ψυχῇ σφιτῆ.

Ἐκεῖ βλέπει καὶ φουστάνη,
καὶ ρημάζουσε μπιστάνα,
καὶ ρημάζουσε σπαρτά.

Ἄκουσε φωνῆν μεγάλην ἤτε, παιδὸς τῶν Ἑλλήνων,
στὸ ποδᾶρι κί' ἡ Τανάγρα μὲ τῆς ὁμορφῆς τῆς κούλας,
ὅπου δὲν ἐπροσπαθοῦσαν μὲ περόνας κατελιών
νὰ σὲ κάνουν Τειρεσία σὺν τῆς τωριναῖς πανούκλαις.

Σύρραξις τῶν κεράτων,
κί' ἦλθαν καὶ κατὶ ξένοι
ἐκ τῶν τετραπεράτων
νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Τὸ κέρας τῆς Λαρίσσης προβαίνει ἀπ' ἐκεῖ
θέλει νὰ συμπλακῆ